

Pomhaj Bóh!

Cíklo 47.
22. nov.

Létnik 6.
1896.

Serbiske njedželske lopjenka.

Wudawaju šo kózdu šobotu w Szmolerjez knihicíziszczeniu w Budyschinje a šu tam dostací sa šchtwórtlétmu pšchedplatu 40 np.

Szmertna njedžela.

1. Thez. 4, 13—18.

Troscht w šmijerczi.

Syma je sašo pšchischla. Kadoičz lécza je ē kónzej, frudne leža sahrody a vola, se swjadlym lisčom w ležu wěsik hraje a dolho tracz njebudže a běla šmijertna plachta wotemiretu semju pšchisrywa. S tutnym prédowanjom stwórbu je pshes jene to vredowanje wo wumrjeczu a horjestaczu, wo šudze a wěcznosći, fotrež je nětko w Božich domach blyscieč. Wschitke czelo je jako trawa a jich kraſnosć jako róza na poli. Trawa swjadnje a róza wotpadnje. Tak dolho wschak kaž šo kaſcheč hishcze s domow šuſzodow a šobuczlowiekow njenječe, šmy hishcze dobreje myſle a ſebi mało na kónz pomyſlimy, ale hdvž na nasch dom a žiwenje šo ſymna ruča šmijercze ſloži, a hdvž šo nascha wutroba fe ſrudobu a nasche wóczęko fe blyſami napjeli, potom my tu hórkoseč czujemy a to praschenje ſebi wotmoljenje žada. S čim šo ſa šmijercz troschtujemy? Sso praji, ſo šo w najczmowischih nozach hwěsy najaſniſcho ſybola. Njedyrbimy ſo my tež ſbožowni ſacžueč, hdvž w najczemniſchih hodžinach žiwenja, pſchi kaſchečach a rowach, nam hwěsy troschta a nadžije najaſniſcho ſo ſwěczaczu? Schtóż je mudry, ſo w prawym čaſu ſa troschtem pſchecziwo ſmijerczi roſhladuje.

1. S čim troschtuja ſo čłowjekojo, hdvž dyrbja wumrjecz? Tich wjele, to dyrbji ſo Bohu žel prajic, žaneho troschta nima. Tak tež japoſchtoł w nashej

epistoli wo tajkich rěczi, kiz žaneje nadžije nimaja. Najczemniſche dže je tež w nozy pohanſtwu, najhluſscha ból jich žiwenja a wumrjecza, ſo woni žaneje nadžije nimaja a teho dla žaneho troschta. Bjes Boha, bjes troschta, bjes nadžije — to je to pohanſtwo nowych a starych czasow. Misionarojo powiedaja wo ſrudnosći a ſrudnych thérlsruſchach pohanow pſchi ſmijerczi jich lubych. Tak ſu woni bjes nadžije, je tež widzecz ſ tych pohanſtich napiſmow na pomnikach. Tam něhdże czitasch: „Wěcznemu ſpanju“ abo my ſmij ſhniše koſcze a popjel, hevak niežo“ atd. Je žiwenje po ſmijerczi? Na tole praschenje wotmolwicž, ſu ſo najſdobniſhi duchovo Grichow prázowali a tola bjes wuspěcha. A ſu woni eži jenicžy wostali, fotſiž ſmijerczi bjes radu, bjes nadžije napschecziwo ſtejachu? Snata wěz je, ſo je ſ czezka kruch kſcheschczijanskeje wěry, fotryž je we wſchitkih czasach tak nadběhowanjam ujewěry wustajeny był, kaž tónle wo nadžiji. Tež njewěrjazy, fotryž je ſ wěru do Boha ſ dobom nadžiju horjestacza a wěczneho žiwenja ſhubiſ, tež žadofcziny, fotryž kózdu myſl na wažnoſć podduſy — woni wſchitzu do tych blyſcheja, kiz žaneje nadžije nimaja, dokelž žaneje měcz nochzedza. K wěrje ſo nichto njenusuje a ſchtóż praji: ja nimam žaneje njeſmijertneje duſche, ja ſo ē ſkocžeczu ponížuju a njerodžu wo wěcznoſć, ujeh tū ežini, ale tež na ſwoju ſchodu.

2. S čim troschtuja ſo ludžo, hdvž dyrbja wumrjecz? Tich wjele žaneho troschta nima, druzi maya někajti troscht, tola hdvž ſebi jón bliže mobhladasch, je to hubjeny troscht

„Ja móžu směrom wumrjecz“, něchtó na khoroložu praji, „pschetož ja njejsym niežo sleho činiš, ja bym stajnje ſwoju pschibluskosć dopjelnil“, a druhí pschistaji: „ja bym ſo ſa žonu a džeczi staral, czecho dla njedyrbjal směrom wumrjecz móz?“ Schtóż ſebi tak myſli, ſchtož ſwoje ſeinske pschibluskosće dopjelniwski ſebi myſli, ſo je tež ſwoju wěčnosć do porjada ſtajil, njech ſe ſczechowazeho pschirunana wuknje. Czlowiek ležesche na ſmijertnym ložu a wulke praschenje jemu na wutrobu padže. Hdje pschiindžesch, hdnyž wotſal póndžesch? Stykniwje, njemerny ſo wón na ſwojim lehroje walesche. Na dobo džefacž žaložnych poſtawow pschi ſwojim ložu ſtejo woſlada. A wone jena po druhé jeho woſkoržowachu. „Njesbožowny“, prénja praji, „taf wjele pschiboham ſy ty na ſwěcze ſlužit?“ Druha: „Kak husto ſy mjeno ſwojeho Boha njewužitne wužiwať?“ Třecza: „Kak husto ſy ſwiaty džen wotſwjeczowat?“ Schtworta: „Kak husto ſy njevoſlucheny był pscheczivo tym, kotrychž mějſche poſluchacž?“ A pjata: „Kak husto ſy ſwojeho bratra ſranit a na ſmilnosć ſabyl?“ Tak wone wſchitke džefacž powiedachu. Mrějazy ſadwelujo ſawola: „Czecze wý žaloſtni ſkoržbnizy wěčnje ſwarjecz? „Njechacze woteńcz, ſo bych ſměrom wumrjeł?“ Wone wotmolwicu: „S jenym wuměnjenjom, mjenujzy ſi tym, ſo jedyn na naſche město ſtupi, ſotremuž ty ſi čzélom a ſi duschu ſa wſchu wěčnosć pschibluskosћ. Czecze ty to?“ Tón khor ſebi pschemyſli, ſkonečnje praji: „Haj radscho jenemu, hacž džefacžim.“ Ledy běſche to wuprajil, ſo te džefacž ſhubichu a na jich měſče ſtejſche ſwětla poſtawa, ſdobna a mila, wobras ſmilnosć. A tón hubjeny na nju poſlada. Jemu ſaſo do myſlow pschiindže, ſchtož běſche jemu jeho pobožna mačz wo tym powjedała, kotryž móže hréſhnikow ſbóžnych činicz. Wón ruku wupschestrę a ſi poſledními možami wón ſawola: „Hlaj, ja chzu tebi pschibluskosć do wſcheje wěčnosće. Ssmil ſo nade mnu — wſmi mojeho ducha horje. Wón běſche wumrjeł.

3. S čim troſhtuje ſo wěrjazy křeſčijan, hdnyž dýrbi wumrjecz? Se ſwojim křižowanym a horjeſtanenym ſbóžníkom. To je najlepſhi troſht, pschetož w Jeſužowym wumrjeczu wón mér ſa ſwoju duschu a w horjeſtaczú teho Knjesa wěčnju nadžiju namaka. Schtóż ſadu njeho leži, je wodacze; ſchtož psched nim leži, je horjeſtacze a živjenje wěſte psches teho, kž praji: Ja bym živý a wý budzecze tež živi. Teho dla žane žaloſčenje kaž pola pohanow, ale Bože ſłowo a jutrowne křeſtne, — je křyshecz pola křeſčijanskich rowow a wo jich nadžiji ſwědeči tak někotry křiž, tak někotre napiſmo na pohrjebniſhczach. „My mamy mózniſche profetiſke ſłowo, a wý na tym derje činicz, ſo na njo fedžbiuſe, jako na ſwězu, kotraž ſo w čémnym kucze ſwěczi, hacž by ſo džen ſaſwitał a jutrna hwěſda ſkadhala we waſchich wutrobach.

Hamjeń!

Barlinske evangelske towarzſtwo ſa troſhtowanje ſrudnych ſawostajenych.

Hijo junfrócz je ſo w naſhim „Pomhaj Bóh“ na tole towarzſtwo ſpomiňlo, kotrež troſhtowaze ſopjena ſrudnym žarowazym do rukow dawa. S radosću móžem nětko ſjewicž, ſo ſu ſo tele ſopjena nětko tež w naſhei lubej ſerbſkej rěči wudale, a my na ſmijertnu njedželu ſa ſrudnych ſtarſhich, kotriž pschi

rowje ſubeho džecža plakaja, tajke troſhtowaze ſłowo wot tuteha towarzſtwo wudate podamy:

Žarowazymaj ſtarſhimaj.

Wón ſam je tón Knjes; njech čini, kaž ſo jeho wočomaj ſpodoba. 1 Sam. 3, 18.

Wulke horje běſche Elija a jeho zylk dom potrjehilo. A tola ſo tak poſornje poniži pod wſchehomóznu prawizu Božu, a tola ſo tež w tutym domapytanju a boleſći dowěri Božej hnadže a ſi hlibiny ſwojeje wutroby ſpewasche; „Njech čini, ſchtož ſo jeho wočomaj ſpodoba.“

To je tež ſa tebie w twojej wulkej boleſći a ſrudobje ſnamjo a puež k prawemu měrej: Wón ſam je tón Knjes! Kak husto to runje pschi naſhich džeczoch ſabudžemy, kotrež je nam tón Knjes dal! My je džeržimy ſa ſwoje wobſedženſtwo, nam date, ſo bych, kaž doſlohu ſu hiſcheze male, naſche wjeſele a naſcha radoſć byle, a hdnyž ſu wulke naroste, ſo bychmy na nich naſchu ſepjeru měli. A teho dla husto ſi nimi w naſhej ſebičzivej ſtarſhiskiej luboſczi tak ſahadžamy, kaž njebych ſu Bože dary byle a ſapomnimy je kózde ranje, hdnyž ſu ſtrowe ſtanhle, ſi Božeje ruki ſaſo ſi džakowanjom ſi nowa wſacž, a je jeho wótzowskemu ſchfitej porucžicž. A hdnyž je nam tón Knjes potom woſmje: tak je naſcha wutroba njewužetniwje ſrudna! My ſacžuwamy zylu czežu naſheho horja a wožarujemy bóle ſamých ſo hacž ſwoje džecži!

Wón ſam je tón Knjes! Tole ſłowo dýrbimy najprjódžy wuknycz pschi rowje ſubowaneho džecža. Wono je ſame jeho, psches to, ſo wón jo ſtvari, ſo jemu da njefmijertnu duschu, ſo jo po ſwojim ſnamjenju ſi ſbóžnemu Božemu towarzſtu ſezini. Haj, wón je jo ſtvaril, niz, ſo by twoje a tebi ſiwe, ale ſo by w jeho kraleſtwje pod nim ſiwe bylo a jemu ſlužilo we wěčnej prawdoſczi, njewinoſczi a ſbóžnoſczi. Wono je ſame jeho psches wumoženje. Droho wukupjene psches frej Křižtouſow, ſluſcha wono jemu, kž je jo wumohl, woſarnował a dobył, niz ſe ſlotom abo ſe ſlěborom, ale ſe ſwojim njewinowatym čerpjenjom a wumrječom. Wono je ſame jeho psches wužwjeczene křeſčenſkeje hnady: ty ſam ſy jo pschiniečk abo poſlal k temu Knjesej, dokelž ſa ſwiatu džeržiſch jeho pschifalju: Daječe džecžatka ſe mni pschiniečk a njewobarajče jím! Tehdøy drje ſy ſi wjeſeloſežu a ſi wěrjazej proſtiwu ſwoje ſube džecžo do jeho ſylineju, ſwérneju Jeſužoweju rukow połožil, dokelž ſuajesche, ſo je wono tam najlepje ſkhowane! A hdnyž nětko po twojim ſłowie a twojej proſtiwie čini, niz kaž ſo tebi, ale kaž ſo jemu ſpodoba a twojemu džecžu ſbóžne je, — nětko ty myſliſch, ſo je ſo tebi křižwda ſtała, ſo wón bjerje, hacž jeho njeje; nětko ty ſe ſwojimi ſylſami a ſwojim ſkivlenjom chzeſh woſarač ſwojemu džecžu ſańč do jeho Božeho kraleſtwu? Nětko je tebi njemóžne ſpójnacž a wuſnacž: Wón ſam je tón Knjes?

Duž dha wukně nětko w poſorje prajicž, ſpominjo na to, ſo tajke, haj hiſcheze wjele wjetſche a czežſche domapytanja a horjeſtarſhiske wutroby potrjehja tudy na ſwěcze. Praj stroſhtny i Elijom: Njech čini, kaž ſo jeho wočomaj ſpodoba! Schto dha je Bože wola a Bože ſpodobanje na naſ a naſhich džeczoch? Nječo druhé křiba to, ſo chze naſ ſbóžnych ſezinicž a naſ ſa ſwoje njebeſza dobyčz. Teho ſo tež nětko kruče džerž, hdnyž je Bože rada twoje džecžo wſala. Bože wóčko widži dale hacž my w naſhej ſlaboſczi. Wjele ſtarſhich je tajſich, kž běchu ſo w czežkej křoroſci wo živjenje ſwojeho džecža bědžili, tak ſo ſu jo ſi ruki teho Knjesa, kž jo hižo džeržeſche a wotſal wſacž chyſche, ſi možu wutorhnuli. A czi ſam ſtarſchi ſu poſdžiſho ſi horžymi ſylſami we wjele czežſkim horju woſali a ſkivli: „Ach, ſo njeje tón Knjes tehdøy naju ſyna, naju džowku k ſebi wſal! Ach! čzoho dla bym ja jemu a jeho wſchehomóznej prawizi ſi mojimi ſylſami a ſdychowanjemi woſarał!“ Duž: Wón ſam je tón Knjes; njech čini, kaž ſo jeho wočomaj ſpodoba!

Wón ſam je tón Knjes! Twoje dla dýrbjescze twoje džecžo wumrječ. Twoju wutrobu chyſche tón Knjes trjeſticež, jako běſche jeho wutrobu wot ſemje preč wſata. Ssy ty w twojej boleſći ſhonil, ſo je tebie Bože ſudzenje potrjehilo, ſo je tebie tón Knjes wožebje wſal, a je tebie teho dla tak czežzy domapytal, ſo by ty teho Knjesa ſpójnala a namakał? Njeſtejſch dha ty w možy teho wjeſtchneho Knjesa, kž ma ſywate, wěčne wótzowske prawo, tebie poſchwifacž, tebi k wutrobie wjeſež, tebie dopomnicž na wſchitke twoje hréčki a njeprawdoſcze, ſo by ſo naſaſala? Dýrbiſi wón pschezo jeno pschihladowacž a na lóhke ramjo wſacž, kaž ty ſwoju wutrobu na ſwětne poſchwiesch, kaž ty teho Knjesa

sapomnisch, jeho słowa fedżbu nimasch, kaž th w hordoseži a njewerje po pueżach swojego czela bludžisch? Sakhadža-li wón nětko kurowie i tobu, hdyz w swojej wózowskej luboseži tebje tak k ſebi czehnje a woła, ſo ty na njeho nětko fedżbowacž dyrbisich? Braschej ſo swojego ſwēdomija, a ty ſhoniſch, kaž Bóh wo tebi ſudzi. Budź sprawny a ponizny. Poforzej ſo pod móznu ruku Božu a ſapoczn nowe žiwnjenje. Czin, ſo tole czežke domapytanie njije podarmo ſa tebje a wobrocž ſo ſyłej swojej wutrobu a je swojim žiwnjenjom, hdyz na rowje swojego džesča ſpewaſch: „Wón ſam je tón Knjes; njech czini, ſchtož ſo jeho wočomaj ſpodaſba.“

Węſch-li tež, ſchtož ſo temu Knjeſej ſpodaſba? Wón tebi praji Jerem. 29, 11: „Ja derje wém, kajke myſle ſebi wot waſ myſlu, praji tón Knjes: Myſle méra a niž njeſboža, ſo bych wam dał tón kónz, na fotryž wočakujecže.“ A tež na tebi ſo dyrbı dopjelnicž jeho słowo Gz. 11, 19—21: „Ja chzu wam jednočiwu wutrobu dacž, a chzu tu kamjenitnu wutrobu ſ wafchego czela wſacž a wam miažnu wutrobu dacž, ſo bych u w mojich pschikafnach khodžili a moje prawisny džerželi a po nich czinili. A woni budža mój lud, a ja chzu jich Bóh býcz. Tym pač, kiž po ſwoje wutroby hroſnoſežach a žadlawſtwach khodža, chzu ja jich czinjenje na jich hlowu eziſnycž, praji tón Knjes Knjes.“

Tón Knjes je jo dał, tón Knjes je jo wſał,
mieno teho Knjeſa budź khwalene!

Dha czehń, duſcha najrjeſcha, czehń a ſběhń ſo wot naſrjenje, dokež ſhweta kraſnoſež wſcha njebijſtu czi njeda ženje. Dobru nóz, praj, ſhwecze, czi, ja ſum jandžel njebijſki.

Džeczatka, kiž ſkoro ſwét psches tu ſmijercž ſu wopuſtečile, te ſu dokonjane nět, Jeſuſej ſu lube byle. Žanu žaloſež nječuje, ſchtož kaž džeczo wumrjel je.

Džeczatka ſu jandželjo, kiž rad njeſju w ſhwetnej harje; ſtarſhi a tež pscheczeljo, wjedžce, ſo ſu Bože dary, wone ſu tež najlepje pola Boha ſhowane.

Tón Knjes Khryſtuſ ſroſczenych ſ luboſežu je k ſebi wołaſ. S tajkej hnadi je tež tych mólcžich k ſwojom' herbſtu w ſhowaſ: da jim ſwiatlyh towařſtwo a toh' Wótza kraleſtwo.

Tam te ſyły jandželſke tebje w bělej dráſeze wodža. Cziste knježny njebijſke ſ tobu w pschynych wěnzach khodža, ſchtož czi ezaſna ſmijercž prjecž wſa, tam czi wěčnoſež naruna.

A Jeſuſowej njeweſež ſy th, džeczo, wuſwolene! to je wěčne ſlubjenje. Wot ſleho ſy wumozjene. Twoja rjanosć w ſbóžnoſeži jaſne hwěſdy pschetrjechi.

Wysche wſchitlich mróčzelow, w wjeſelu a w ſwiatym loschęzi ſ Božich kraſnych njebijſow nam ſo twoje ſnamjo blyſteži. Twoja duſcha ma nětk wſcho: o, ty ſbóžne džeczatko!

Szwiedżeń ſemrjethch.

A Jeſus ſaplaku. Duž džachu czi ſidži, kaž je wón jeho lubo měl. Jan. 11, 35. 36.

Hlaj! Jeſuſ k rowej Lazara
Wſchón wurudžený džesche,
Tam ſtejo psche njoh' ſaplaka,
Tom' luby pscheczel běſche:
Tam leži wſchitkón ſblědnjeny,
Do ſmijertnych rubow wobwity,
S nim ſeňſke bě ſo ſtało.

Tak ſteja tež a plakaja
Czi ſwójbni tam pschi marach.
Kaſ ſdychuju a žaruja
Pschi druhich lubykh rowach;
Tu džeczo leži jenicžke,
Tam ſprózniwy nan wotpoežnje,
Tež mandželska tam ſwérna.

Hdyž po twojimaj lizomaj
Sso horze ſylsy ronja,
Duž na Jeſuſa pohladaj,
Hdyž po twojimaj lizomaj
Sso horze ſylsy ronja,
Wo pscheczela ſo rudžesche,
Tež pač ſaſo ſbudži.

Duž tola prjecž wſcha ſrudoba;
Wſchak widžimy ſo ſaſo
My wěrimy do Jeſuſa,
Cze dočzakam ſaſo;
Naſch Jeſuſ je ſmijercž pschewinyl
A ſmijertne ſwiaſſi roſtorhnył,
Tych ſwojich k njebju wodži.

Tam budžemy ras ſ khvalenjom
Psched Boži trón ſo ſtajecž
Tych wubudženych ſ wjeſelom
A lubykh ſaſo widžecž;
Tu žarujemy, živi ſhm
Na krótki ezaſ, tam wěčnje my
Sſo ſradujemy ſbóžni.

Duž ſtroſchtñy budž! Schtó ſkoržicž chze
Wo toh', kiž w rowje leži?
Hacž runje wumrje, žiwy je,
Tak k dobyču wón běži,
Hlaj tutoh' ezaſha czerpjenje
Psches wěru tu ſo pschewinje,
So k wěčnom' měrej býndže.

Jan. 11, 25. 26.

„Ja ſhm to hořestawanie“,
Tak Jeſuſ k Mareži praji,
„Ja ſhm to wěčne žiwnjenje,
Schtóž wěru do mnje ſtaji.“
Duž wěr nětk, luby ežlowjecze,
Cze Jeſuſ junu dowjedze,
Hdžež njeb'džes hnídy wumrjecž.

Ernst Helaſ.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

Na kónzu naſcheje roſprawy wo petiziji wěſteho Němza ſ Budyskeje woſadu na ſynodu, ſo ma ſo Němzam poměrnie ſaſtupjenje pornjo Sſerbam w tamisnich ſyrfwinſkim prjódkeſtejerſtwje pschewostajicž, kotaž je njedocžakan wuſpečh pschi wuſradženju na ſynodze poměla, ſo hižom naſpomni, ſo by ſo tole žadane prawo na přenim měſce wulſej hromadze Sſerbów, kotsiž do Budyskeje Pětrowſkeje woſadu blyſcheja, pschizpicž dyrbjal. Ale wo tym ſo wot Budyskeho knjeſa duchowneho nicž ſpomiño njeje, runjež dyrbjesche jemu tónle najlepſhi pschikkad najprěni na myſle pschiūcž. Pschetož tam je runje tón njedostatk, kotaž je psches to, ſo ſo na mjeñſchinu Sſerbów, kotaž pač tójſchto wučinja, ani njedžiwa, tajki wulſi, ſo wopravdze naſchemu ſyrfwinſkemu žiwnjenju ſchłodži. Mnogih měſchežanszih Sſerbja ſu ſebi ſherbskeho duchowneho žadali, ſo by ſo jim Bože ſłowo w macžernej rěči prědowało. A tole žadane ſawěrnje pschewulſe njeje, pschetož lubykh Sſerbów je w Budyschinje jara wjeſe. Ale ſa jich žadane ſane wuſchi njeſju. Hdžyž woni tute ſwoje pschecze wupraja, ſo ſhano w ſtarych aktach hrjeba, hdžež je namakacž, ſo ſu w ſtarych ezaſach runje tak njeprawje ſhodžili, Sſerbów ſi jich prawym žadajom ſ krótki wotpofaſacž, ale ſchto ſebi na to ponuſli, jich nutrue prōſtwy dopjelnicž! A ſchto je ſežehw k teho? Grudnje, haj jara ſrudnje! Měſchežanszih Sſerbja chzedža Bože ſłowo w ſwojej macžernej rěči blyſtacž — a dokež to w ſwojej woſadze njemóža, duž džejja do Michalskeho Božeho doma a w druhiej woſadze pytaja, ſchtož ſo jim domach ſapowě. A tole woſchak je zyłe dobre a nichtó njeby nicž pschecziwo temu prajieſ móhl, hdžyž njebych ſo ſtajecž ſmichalskeje woſadu měſtna w Božim domje wſałi. Michalska woſada je daloko a ſcheroč reſſchérjena a woſadni maja druhdy na dwě hodžinje běžecž, prjedy hacž do ſwojego Božeho doma dóndu. A hdžyž ſu nětk ſwój daloki pučz pschischli a ſebi měſtna w ſwojej ſyrfwi pytaja, žaneho njenamakaja, pschetož měſchežanszih Sſerbja, kotsiž

šu jenož někotre kroczele hiež trjebali, tam hižo šedža a — wbošy wot dalokeho pucža sprózni Sserbja dyrbja stacž, hdvž chzedža Bože ſłowo blyſtcež. Někotre rasy woni to ſobu činja — ale hdvž dyrbja kóždy króž ſtacž, ſchtož je jím czežko a jím po dołhim pucžu nutrnoſež rubi (hdvž jím njeje ſnanu tež druhdy pſchi ſtejenju ſlē počalo bycž) — wſchaf ſkonečnje ſapoczeſna mjenje chodžicž, doniž ſo ſkonečnje wſcha luboſež k Božemu domej ſhubi — a woni ſ zyła domach wostanu. A čeho dla tole? Hdvž bichu měſččansžy Sserbja ſwoje ſerbſke Bože ſlužby měli, bichu ſpoſojni byli a Sserbow Michalſkeje woſhadly ſe ſwojich měſtnow nječeſtceželi a zyrkwinſke živjenje Michalſkeje woſhadly njebi ſchłodowało. To je woprawdze dobra wopomnjenka ſa ſynodalne wuradženje: Tež tam, hdvž ſu Sserbja w mjeňſchinje, dyrbji ſo jím ſluſtaze prawo wostajicž — niz jenož ſ rtom — ale tež ſe ſtutkom!

Sserbska předačka konferenza ſakſkich duchownych mějeſche ſwoju naſymku ſhromadžiſnu ſchtwórtk 12. novembra w Gudžiz hotelu w Budyschinje. Hdvž běſche kniſes farar D. Smiſch, kotrež zyli ſhromadžiſnu w matej čerſtwoſci a živoſci wodžesche, ſ nutnej modlitwu naſche ſhadžowanje wotewril, ſo najprjedy wo ſnatej petiziji ſ Budetež jednoſche a ſo wobſamku zyrkwinſkej wſchinoſeži roſjaſnjaſe piſmo pſchepodacž, kotrež prawe ſtejnſtežo naſchich Sserbow do ſhwetla ſtaj. Dale mějeſche ſo taž kóžde lěto wo tym wuradžecž, hdvž ſmějetaj ſo w pſchichodnym lěcze ſwvedženiu ſwonkwnieho a ſnutſkownieho mižioniftwa. ſswjedženiu ſwonkwnieho mižioniftwa ſměje ſo w Husz̄y a ſwvedženiu ſnutſkwnieho, kaž běſche hižo ſa tole lěto wotmyſlone, w Porſchizach. Dokelž je kniſes primarius Koſor w Lubiju njeđavno knižku wudal, w kotrejž naſche zyłe zyrkwinſke ſarjadowanje we Lubiz̄y podteptuje a ſanicžuje, kaž by jenož pſches ſuperintendentur naſchej evangelskej zyrkwi ſbože ſefhadžalo, ſ tym horzym žadanjom to wuprajo, ſo by wón byl přeni ſuperintendenta Lubijſkeho woſtrjeſa, kifž ſwój woſtrjeſ ſ nowym dotal ujeſnatym ſbožom wobſboži a dokelž je wón ſo pſchi tym woprawdze njeſdobiſe bje wſchego ſroſymjenja wo naſchich ſerbſkich woſhadach wuprajil, haj ſo na nje ujeſhmanje pſchiſlodžal, naſche dobre ſerbſke ſmyſljenje a ſaczuče do blóta teptajo, je ſerbſka konferenza pſchecžiwo tutej ſrudniſtkej knižy protejtowala w raſnym piſmje, wot kniſesa fararja ryčerja Jakuba ſeftajany, kotremuž wſchitzu ſ zyłej wutrobu pſchiſhložoſlachu.

Po ſkonečnzej konferenzy mějeſche ſo hlowna ſhromadžiſna Lutherskeho knihownieho towarzſtwa, kotrež to ſwjeſzelaze woſjewjenje pſchinjeſe, ſo naſche towarzſtvo tu khwili pjenježniſe bje wſchego dołha ſteji a ſo je nadžija, ſo lubym Sserbam w pſchichodnych lětach ſažo rjane wobradženki ſ Božeho ſłowa do domu pſchinjeſe.

S wulkej radoſežu ma ſo wuſběhowacž; ſo ſu Sserbja w Kchwaczanskej woſkolnoſeži ſa nowy Boži dom, kotrež ſo — dali Bóh — bóry tam natwari, hižo pſches 8000 hrivnow ſami ſe ſwojeho ſamženja narvali; pſchetož potrjebnoſež tuteho twara a nowoſaloženja tejele woſhadly je wulžy nuſna, ſo ſo dołho ſomdžicž njeſmje. Pſchetož jich wjele tuthych Sserbow je pſches 2 hodž. wot ſwojich dotalnych Božich domow ſvalenych a w ſymſkim čaſku tam ſ zyła hiež njenóza. Duž ſo jím džiwacž njeſměny, ſo chzedža ſebi nowu woſhadu ſaložicž a nowu zyrkej natwaricž, ſo bichu ſo kóždu njeđelu w ſwojim lubym Božim domje ſeńč mohli. Nadžiomnje ſo jím w bližſkim čaſku krajna kollektu pſchiſwoli — a potom wěſcze naſche ſerbſke woſhadly ſwoj bohaty dar ſa ſwoju nowu ſerbſku woſhadu wopruja. Bóh ſpožež k temu dobremu wotmyſlenu ſwoje njebeſke ſohnowanje.

Sſo dyrbji ſtacž.

Hlaj, róža kežje ſuboſuje
We jažnym ſłončnym ſhwetle,
Sſo deſchecžif ſ dobor ſ njebeſe dže,
Sſo njen'že ſd'erzeč dleje
A wjadniſo hloježku poſhili,
Tež wetr ju hifcze naſemi:

O róža! wboha róža,
Sſo po tebi je ſtało.

O, dyrbju ja tež ſahinjež,
Sſo tſchinoſež na mije lije,
Ně! dyrbju wſchitko pſchewinycž,
Hdvž Wotz mje džecžo bije.
A hdvž ja runje podležu,
Dha ſebi winu pſchizpiju:
Dyrbjała hnada Boža
Tu podarmo bycž na mni?

Hdvž paſ ſo ſmužnje bědžu ja,
Dha roſejeja mi možy,
Ta krafnoſež ſo mi poſaſa,
Kifž doſtanu po próz̄y,
Duž wſchaf najwjetſche czeſpjenje
Mi k ſohnowanju ſaſeje
A hlonzo Božej hnady
Na wěczne ſo mi blyſtceži.

Ernst Helaž.

Něſhto k roſpominanju.

Blaſni pſched ſhwetom abo blaſni pſched Bohom.

Hrabinka w ſańdženym lětſtotku, kotrež ſo ſ roſhudnoſežu k evangeliu wuſna, ale wot ſhweta ſa tajku ſo pónacé dacež njechacše, praji, junkrōž Janej ſakubej Moſerej, hlawnemu mužej naſcheho wótzneho kraja: „To je tola czežko w ſhwecze ſa blaſna placziež!“ Moſer wotmolwi: „Junkrōž dyrbimy ſa blaſnow placziež; paſ nětko Jeſuſoweho mjenia dla, abo tam, hdvž budže rělač: „Wy blaſni, wy ſeje praweho pucža ſmyſli!“ ſſo jenož praſcha, ſchto je hórje.

Dobrowolne darh redaktej ſa wbohe armeniske ſyrotu pſchipózlane:

S Nježwacžidſkeje woſhadly:

Šr.	2 hr. — np.
Šf.	1 = = =
Šich.	1 = = =
Št.	1 = = =
Šdn.	3 = = =
A. Sch.	1 = = =
Z. P.	1 = = =
Gn-a	3 = = =
Wf.	— = 50 =
Kst.	1 = 50 =
Sſotr. Šk.	1 = = =
Š. Š.	1 = = =
Pt.	— = 50 =

Hromadže: 17 hr. 50 np.

S Budescžanskeje woſhadly:

N. N.	5 hr. — np.
Wuchark ſ Běležez	1 = = =

Hromadže: 6 hr. — np.

S Hornjo-Wujesžanskeje woſhadly:

A. Hataž ſ Hornjeho Wujesda	3 hr. — np.
-----------------------------	---	---	---	---	---	---	-------------

Wſho hromadže: 26 hr. 50 np.

W mjenje wbohich ſyrotow praji najwutrobnischi džak

J. Gólez, farar.

„Pomhaj Bóh“ je wot nětka niz jenož pola knjeson duchownych, ale tež we wſchech pſchedawajach „Sſerb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtač. Ma ſchtwórci lěta placzi wón 40 np., jenotliwe cjiſla ſo po 4 np. pſchedawaju.